

Spiegelboekje

Zorgen voor Anderen

Anita Korshuize
Eindelijk Jij

Zorgen voor Anderen

1- Jij bent diegene

Je ziet het eerder dan anderen.

Wie moe is.

Wie zich inhoudt.

Wie vastloopt zonder het zelf al door te hebben.

Je merkt het in kleine dingen. In een blik. In een zucht. In een stilte die net iets te lang duurt.

En voordat iemand erom vraagt, ben jij al in beweging.

Je stelt een vraag.

Je neemt iets over.

Je verzacht de spanning.

Niet omdat het moet.

Maar omdat jij het niet níet ziet.

Er zit iets in jou dat snel schakelt. Dat vooruitdenkt. Dat voelt waar het wringt, nog voordat het hardop wordt uitgesproken. Dat is geen zwakte. Dat is gevoeligheid. Dat is scherpte. Dat is betrokkenheid.

En lange tijd voelde dat als iets moois.

Als kracht.

Mensen vertrouwen op je.

Ze leunen op je.

Ze weten: jij regelt het wel.

Misschien ben je daar zelfs trots op.

Maar ergens, heel zacht, begint er iets te wringen.

Want als jij altijd degene bent die ziet wat nodig is,
wie ziet dan wat jij nodig hebt?

Als jij altijd een stap vooruit denkt,
wanneer loop jij dan gewoon mee?

Misschien is dit geen probleem.

Misschien is het gewoon wie je bent.

Maar misschien...

is het ook een rol die je ooit bent gaan vervullen.

Niet omdat iemand het van je eiste.

Maar omdat jij voelde dat het nodig was.

En dat verschil is belangrijk.

Want wat je ooit bent gaan doen uit liefde of alertheid,
kan langzaam veranderen in iets wat vanzelfsprekend wordt.

Voor anderen.

En voor jezelf.

2 - Als zorgen vanzelfsprekend wordt

Soms zet je je behoefte even opzij.
Spreek je je mening net iets minder uit.
En laat je een grens wat vager dan je eigenlijk zou willen.

Zorg is mooi.

Zorg is betrokkenheid.
Aandacht.
Iemand écht zien.

Het is een kwaliteit waar de wereld niet zonder kan.

Maar ergens, bijna onmerkbaar, begint er iets te schuiven.

Wat eerst helpen was, wordt dragen.
Wat dragen was, wordt overnemen.
En wat overnemen was, wordt vanzelfsprekend.

Niet omdat iemand het eist.
Maar omdat jij het steeds blijft doen.

Je zegt misschien niets.
Je klaagt niet.
Je past je aan.

En zonder dat het groots of dramatisch voelt, verandert de dynamiek.

Mensen rekenen op je.
Soms wachten ze tot jij het oplost.

3 - De gedachte eronder

Onder al dat zorgen zit vaak een gedachte.

Niet altijd uitgesproken.
Soms nauwelijks bewust.

Maar hij stuurt wel.

“Als ik het niet doe, gebeurt het niet.”

Of:

“Dan gaat het mis.”

Misschien herken je hem meteen.
Misschien schuurt hij een beetje.

Natuurlijk weet je dat anderen ook dingen kunnen.
Dat het niet allemaal op jouw schouders rust.

En toch...

Is er iets in jou dat sneller reageert dan dat inzicht.

Je voelt wat er kan ontsporen voordat het zichtbaar is.
Dus voorkom je het.

Je repareert voordat het breekt.
Je dempt voordat het escaleert.
Je lost op voordat iemand struikelt.

Dat geeft controle.
En controle voelt veilig.

Maar wat als het niet jouw taak is om alles veilig te houden?

Misschien was je snelheid ooit nodig.

Misschien hielp die je toen.

Maar helpt hij je nu nog?

Of is het een overtuiging die ooit beschermdde
en nu vooral vermoeit?